

Arrest

nr. 81 815 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 25 mei 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). De lokale politie van Antwerpen verricht een woonstcontrole en stelt op 26 april 2010 vast dat verzoekster op het door haar opgegeven adres woont.

Op 11 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

A., F. (...)

nationaliteit: Turkije

geboren te (...) op 05.09.1980

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene legt geen gelegaliseerde documenten voor om de familieband met haar zus te bewijzen. De loutere verklaring heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bijgevolg staat de verwantschap niet officieel vast. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.3.

Wat betreft criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008, noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven en naar haar integratie verwijst (betrokkene staat die door getuigenverklaringen, volgt lessen Nederlands en zou actief meewerken aan diverse projecten), kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wil worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene, zij kan er dus geen beroep op doen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)”

Op 5 mei 2011 wordt de bestreden beslissing van 11 april 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en wordt haar bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op in de mate het ingestelde beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 5 mei 2011. Volgens de verwerende partij laat verzoekster in het verzoekschrift immers na enig middel uit te werken dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 5 mei 2011.

2.2 In het dispositief van het verzoekschrift valt te lezen dat verzoekster twee beslissingen aanvecht, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 5 mei 2011. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan tevens worden afgeleid dat verzoeksters enig middel uitsluitend is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

In het licht van het voorgaande kan worden gesteld dat verzoekster in het verzoekschrift geen middelen aanvoert die zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 5 mei 2011. Het ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het het bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 5 mei 2011 tot voorwerp heeft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009 - Schending van artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Verzoekster wenst het volgende op te merken.

Verwerende partij geeft aan in de bestreden beslissing dat de instructies van 19 juli 2009 zullen gerespecteerd worden. De staatssecretaris maakt aldus de instructies tot zijn beleidslijnen.

De verwerende partij betwist dat verzoekster voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het punt 2.8.A. van de instructies van 19 juli 2009, wat betreft het criterium een “geloofwaardige poging” te kunnen aantonen. Verwerende partij betwist niet dat verzoekster voorafgaand aan haar aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft van minimum 5 jaar. Verzoekster zal bijgevolg enkel het criterium m.b.t. “een geloofwaardige poging” verder behandelen.

De bestreden beslissing wijst de aanvraag tot regularisatie van verzoekster af op de enkele basis dat verzoekster geen geloofwaardige poging zou bewijzen om in België een wettig verblijf te bekomen voor 18 maart 2008. De goede integratie van verzoekster “doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009”, klinkt het in de bestreden beslissing. De afwezigheid van een geloofwaardige poging is dus ontegensprekelijk het hoofdmotief van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt vast dat andere personen die een regularisatie van hun verblijf vroegen op basis van de instructies van 19 juli 2009 een positief antwoord bewaarden omdat ze ooit een asielaanvraag deden of een regularisatieaanvraag indienden die echter afgewezen werd als zijnde onontvankelijk.

Zo werd de persoon met dossiernummer 5814001 geregulariseerd op basis van de instructies van 19 juli 2009. Zijn geloofwaardige poging bestond uit een voorafgaandelijke regularisatieaanvraag die onontvankelijk werd verklaard.

De persoon met dossiernummer 5.269.757 werd geregulariseerd op basis van de instructies van 19 juli 2009. Zijn geloofwaardige poging bestond uit een asielprocedure die werd afgewezen en een voorafgaandelijke regularisatieaanvraag die onontvankelijk werd verklaard.

Hetzelfde geldt voor de persoon met dossiernummer 5.177.451 die geregulariseerd werd op basis van de instructies van 19 juli 2009. Zijn geloofwaardige poging bestond uit een asielpprocedure die werd afgewezen en uit twee voorafgaandelijke regularisatieaanvragen die onontvankelijk werden verklaard. Tenslotte werd de persoon met dossiernummer 5812038 geregulariseerd op basis van de instructies van 19 juli 2009. Zijn geloofwaardige poging bestond ook uit een voorafgaandelijke regularisatieaanvraag die onontvankelijk werd verklaard.

Hieruit blijkt dat personen, die een regularisatieaanvraag indienden die onontvankelijk werd verklaard of wiens asielpprocedure werd afgewezen, beschouwd worden door DVZ als personen die geloofwaardige pogingen ondernomen hebben.

Men kan verzoekster niet verwijten geen nutteloze procedures te hebben ingediend. Het zou niet redelijk zijn verzoekster een minder gunstige behandeling te geven omdat zij geen procedures heeft ingediend die destijds in haar geval totaal nutteloos waren.

Hierdoor doet de aangevochten beslissing een verschil in behandeling ontstaan tussen enerzijds verzoekster die zich omtrent asiel en regularisatie geïnformeerd heeft maar deze procedures niet heeft ingediend omdat ze in haar geval totaal nutteloos zouden geweest zijn en andere vreemdelingen die een regularisatieaanvraag of een asielaanvraag hebben ingediend zonder enige kans op succes.

De aanvraag van verzoekster tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van de instructies wordt verworpen terwijl de anderen een positief antwoord kregen.

Dit verschil in behandeling kan op geen enkele redelijke wijze verantwoord worden.

Personen die vroeger totaal nutteloze procedures ingediend hebben stellen vast dat hun regularisatieaanvraag wordt onderzocht en dat die vroegere procedures aanzien worden als geloofwaardige pogingen terwijl verzoekster die zich informeert en verneemt dat zij niet onder de voorziene criteria valt om geregulariseerd te worden of asiel te bekomen en die dus niet nutteloos beroep heeft gedaan op de diensten van de administratie ziet zijn aanvraag afgewezen enkel omdat zij geen « geloofwaardige pogingen » zou ondernomen hebben.

Op basis van de huidige praktijk en de hoger aangehaalde voorbeelden kan met zekerheid gesteld worden dat verzoekster de regularisatie zou bekomen hebben indien zij een kansloze regularisatieaanvraag zou hebben ingediend of indien zij een volstrekt ongegronde asielaanvraag zou hebben ingediend voor maart 2008. Verzoekster wordt momenteel gesanctioneerd door de bestreden beslissing op basis van het gegeven dat zij geen nutteloze en manifest ongegronde procedure heeft opgestart.

Hierdoor houdt de bestreden beslissing een ongeoorloofde discriminatie in. De beslissing dient dan ook geannuleerd te worden.

In ondergeschikte orde, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de schending van de artikelen 10,11 en 191 van de Grondwet niet voldoende bewezen is dient er minstens een prejudiciële vraag gesteld te worden aan het Grondwettelijk Hof teneinde na te gaan of het verschil in behandeling zoals hierboven beschreven een ontoelaatbare discriminatie uitmaakt of niet."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de door het bestuur gehanteerde criteria werden vastgelegd met als doelstelling aan de hand van objectief controleerbare gegevens en zonder dat er aanleiding zou kunnen zijn tot willekeur of ongecontroleerde regularisatie, een zo ruim mogelijk publiek te bereiken, zonder dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf zou worden aangewend als ultiem rechtsmiddel. De aangereikte criteria voldoen volgens de verwerende partij aan die doelstelling. Bovendien stemt de referentiedatum overeen met de datum van het regeerakkoord. Die datum is bijgevolg niet willekeurig vastgelegd en heeft wel degelijk tot doel de meer voordelige bepalingen met betrekking tot regularisatiemogelijkheden te beperken tot de vreemdelingen die *in tempore non suspecto* tot de doelgroep behoorden. Er is dienvolgens geen schending van het gelijkheidsbeginsel.

Voor zover verzoekster de schending inroept van het criterium 2.8.A van de instructie, stelt de verwerende partij dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009 waardoor verzoekster er zich niet dienstig op kan beroepen.

3.3 Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat

(RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoekster zoals uiteengezet in het eerste middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat zij wel voldoet aan het criterium 2.8.A. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen maar verduidelijkt zelf dat deze personen naar wie zij verwijst zich in een andere situatie bevinden dan verzoekster, zodat zij er niet in slaagt aan te tonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het enig middel is ongegrond.

4. Zoals reeds gesteld werd er ter terechtzitting gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker wenst ter zake een nieuw middel op te werpen: er is sprake van machtsoverschrijding omdat in de bestreden beslissing gebruik gemaakt wordt van criteria van een instructie die door de Raad van State vernietigd werd bij arrest van 9 december 2009 nr. 198 769.

De Raad stelt vast dat een nieuw middel niet slechts voor het eerst ter zitting kan worden aangevoerd.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

In de mate waarin verzoekster zou menen dat dit een middel van openbare orde uitmaakt dat in elke stand van het geding kan worden aangevoerd, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 45 397 van 24 juni 2010 waarin het volgende overwogen wordt over artikel 39/60 van de vreemdelingenwet:

“Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook (...) de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en ibid. 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.”

Hieraan wordt toegevoegd dat de Raad van State reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie heeft vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie onwettig is en machtsoverschrijding uitmaakt, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoekster *in casu* nagelaten heeft te doen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET